

Nele Neuhausová

Šarlota a vysněný kůň

U dobrém i zlém

 CPRESS

Šarlota a vysněný kůň

V dobrém i zlém

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Nele Neuhausová

Šarlota a vysněný kůň 6: V dobrém i zlém – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Nele Neuhausová

Šarlota a vysněný kůň

V dobrém i zlém

 C P R E S S

Šarlota a vysněný kůň

V dobrém i zlém

CPress
Brno
2019

V zámeckém parku

Srdce mi tlouklo až v krku, když jsem krokem procházela pod věží rozhodčích a s Won Da Piem pak zastavila před červenobílou závorou. Můj kůň vzrušeně kousal do udidla a nedočkavě stříhal ušima. Jezdkyně před námi zatím předváděla bezchybnou jízdu a nyní se se svým dlouhonohým valachem blížila k dvojskoku, dvěma posledním překážkám v tomto poměrně náročném parkuru.

„O ou,“ pronesla trochu škodolibě moje kamarádka Katy, která stála vedle mě. „Tohle jí nevyšlo! Teď přijde chyba!“

Johanna Messnerová patřila k nejlepším jezdkyním a její kůň Aquino už s Johaninným otcem vyhrál kategorii S. Ovšem tentokrát si opravdu najel až příliš blízko k překážce a nedokázal už dostatečně vysunout přední nohy. Kopyty sice jen lehce zavadil o nejvyšší břevno, ale to se přece jen uvolnilo z háků a s tupým bouchnutím se svalilo do trávy.

Katy vítězoslavně zatnula ruce v pěst a neodpustila si triumfální „Jo!“ Nato se za ní otočila Johannina matka,

která stála přímo před námi u vstupu. Při každém skoku Aquina nadskočila, ale teď vrhla na moji kamarádku nevraživý pohled. Katy ho však ignorovala.

„Po žlutém oxeru si na dvojskok musíš najet trochu větším obloukem,“ radila mi Katy. „A dávej pozor, aby se ti tam Wondy moc nesplašil! Dvojskok stojí směrem k východu, kde se terén mírně svažuje a většina koní tam přejde do příliš rychlého tempa.“

„Dobře,“ přikyvovala jsem. „Myslíš, že bych měla zkusit objet vpředu ten strom a zamířit rovnou na osmičku?“

„Jestli máš pocit, že to jde, tak rozhodně!“ odpověděla mi Katy. „Na tom bys mohla ušetřit minimálně pět vteřin! A když budeme mít na konci stejně bodů jako ostatní týmy, rozhodne nejrychlejší čas!“

Vtom se zvedla závora a Won Da Pie začal podupávat. Skákání miloval a už se nemohl dočkat, až nás konečně pustí na kolbiště. Náš instruktor jezdeckví, pan Weyer, který patrně neslyšel Katyina poslední slova, se teď vynořil vedle mě na druhé straně.

„Musíš zajet za každou cenu bez chyby, Šarloto,“ řekl naléhavě. „Won Da Pie běhá tak jako tak dost rychle, tak raději nic neriskuj, dobře?“

Všimla jsem si, jak na mě Katy za jeho zády spiklenecky mrkla. Přikývla jsem, zkrátila otěže a nechala Won Da Pieho naklusat na parkur.

„To znamená čtyři trestné body v čase 68,7 vteřin pro startovní číslo 86 a čtrnácté místo v průběžném hodnocení,“ zaznívalo z tlampačů. Johanna Messnerová se ke mně blížila krokem s povolenými otěžemi. Zuby měla

zakousnuté do spodního rtu a její obličej prozrazoval po-city zklamání.

„Hodně štěstí!“ popřála mi.

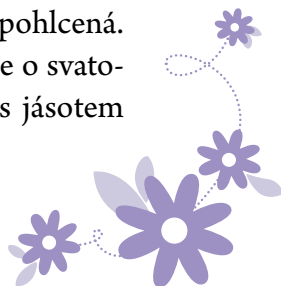
„Díky!“ odvětila jsem.

Stejně jako já byla i Johanna poslední závodnicí svého týmu v rozhodujícím klání o vítězství v jihoněmeckém mistrovství. Musela zajet čistě, aby mělo její družstvo z Platanového Dvora v Bad Homburgu ještě šanci na prvenství.

„Nyní na startu vítáme číslo 411, Won Da Pie, jezdkyňě Šarlota Steinbergová, poslední závodnice za jezdecký klub Bad Soden, který je momentálně na pátém místě!“ hřímál z reproduktorů hlasatel a jeho komentář se rozléhal zámeckým parkem.

V obou včerejších soutěžích jsem jako jediná zajela bezchybnou jízdu. Dita s Vicky pokaždé shodila dvě překážky a podala tím nejslabší výkon naší skupiny, Dorka s Cornadem inkasovala ve druhé jízdě dvě trestné sekundy, a bohužel ani Katy se se svým zkušeným Assetem nevyvarovala jedné banální chyby – proto jsme s celkově sedmi trestnými body klesly až na páté místo. Dnes zajely čistě jak Katy, tak Dorka, zato Dita nasbírala dokonce dvanáct trestných bodů. Když teď předvedu jízdu bez penalizace, pak nám na kontě zůstane pouze oněch sedm chyb ze včerejška.

S Won Da Piem jsme naklusali a já jsem se rozhlédla kolem. Když jsem včera poprvé nastoupila na tuto rozsáhlou travnatou plochu, kde se zjara každoročně konal mezinárodní turnaj, cítila jsem se tím géniem loci úplně pohlcená. Samozřejmě tu chyběly velké tribuny, na nichž se o svato-dušních svátcích mačkaly tisícovky lidí vítající s jásotem

velké jezdecké hvězdy a jejich koně. Na tomto malém turnaji konaném na konci léta nebyly ani televizní kamery, ani žádné stánky s občerstvením a jiným zbožím, přesto mě tento obrovský prostor ohromoval: při pohledu na sytě zelený trávník, staré stromy, mezi nimiž byly rozestavěny pestré překážky, na všechny ty diváky kolem, kteří postávali za plotem, se mi úplně tajil dech. Katy nás už předem upozornila, že závodit v zámeckém parku je něco zcela výjimečného. I přes úžasně přátelskou atmosféru se zdejší parkur řadil k těm obtížnějším, protože závodní plocha tu byla mnohem rozsáhlejší než na všech ostatních turnajových kolbištích, na nichž se běžně soutěží. Jak jezdcí, tak i koně potřebovali na zdejší závod enormní kondici, proto jsme poslední dva týdny po návratu z Noirmoutieru opravdu tvrdě trénovali. Wondy se naštěstí po dobu mé čtyřtydenní nepřítomnosti nevěnoval jen zahálce na pastvině, ale absolvoval taky několik tréninků s Jensem Wagnerem, majitelem Genta.

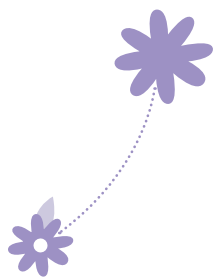
Můj pohled se teď stočil k věži rozhodčích. Pozdravila jsem, jeden z rozhodčích pozvedl svůj klobouk a už jsem měla zvoněno – mohla jsem vyrazit! Ve vjezdu u závory stály moje týmové partačky Katy, Dorka a Dita, vedle nich můj kluk Šimon a pan Weyer. Na dlouhé straně, kde o letnicích vždycky stála velká tribuna, jsem zahlédla „fanklub“ našeho spolku, kromě něj i své a Dorčiny rodiče, pana Schäfera z předsednictva, jeho syna Alexe a našeho zástupce mládeže Gunthera. Přišel se podívat dokonce i Katyin táta, který většinu svého volného času trávil nejraději na golfových trávnících, a kupodivu taky její bratr Sven,

kterému jsme dřív přezdívali „Draco Malfoy“. Ti všichni teď s napětím sledovali můj výkon a drželi mně a Wondy-mu palce, abychom si mohli připsat i třetí bezchybnou jízdu. V tu chvíli ze mě spadla veškerá nervozita. Zapomněla jsem na zodpovědnost, která mi jakožto poslední závodnici spočívala na bedrech, na všechny diváky kolem a plně se soustředila jen na svého koně a překážky, které jsme měli před sebou.

„Jdeme na to!“ špitla jsem a nechala Wondyho nacválat.

Riskantní jízda!

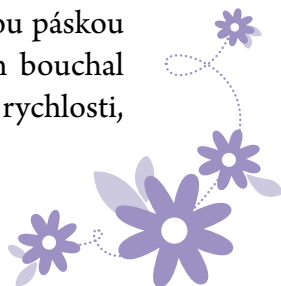
Ačkoli dnes dopoledne už jednu jízdu absolvoval, byl teď můj hnědý valach naprosto svěží a celý nedočkavý, až zase bude moct závodit. Svižným tempem jsem projela startovní brankou a zamířila k první překážce, modrobílému oxeru. Již v letu jsem vyhlížela další skok, kolmák v přírodní barvě. Už při prohlídce parkuru jsem poznala, že je velmi záludný, protože stál mezi dvěma stromy a nebylo snadné si na něj správně najet. Dala jsem Wondymu zádrž, aby se k překážce nedostal příliš blízko. Zdolali jsme ji bez problémů. Dál se jelo na levou ruku k dvojbradlí, následovalo trojbradlí a za ním na šest cvalových kroků kolmý skok s červenými břevny. Ten stál mezi dvěma obrovskými křiklavě barevnými papoušky vyrobenými z papírové masy, kteří jak včera, tak i v dnešním závodě dokázali některé koně pěkně vyvést z míry. Ne tak Won Da Pieho! Jemu bylo naštěstí srdečně jedno, jak moc je jaká překážka barevná či jinak nezvyklá. Ještě nikdy se před žádnou nezastavil! Po tomhle papoušcím skoku se pokračovalo doprava

přes březový oxer k vodnímu příkopu s bariérou, k jehož překonání byl zapotřebí opravdu pořádný kmih. Katy při prohlídce parkuru radila Dítě, Dorce a mně, jak se dá na tomto místě zkrátit trať. Ona sama to pak později v závodě nezvládla, protože nad vodním příkopem nabrala až příliš velkou rychlost. Všichni dosavadní jezdci, kteří zkoušeli jet vpředu kolem stromu a ušetřit tím pár drahocenných vteřin, pak pohořeli na černo-červeno-zlatém oxeru. Já jsem to chtěla přesto risknout. Podařilo se mi doskočit s Won Da Piem za vodním příkopem docela daleko vpravo. Už nad skokem jsem přenesla váhu doleva tím, že jsem prošlápla patu v levém třmenu. Můj kůň na pokyn zareagoval s takovou rychlostí, jako kdyby uměl číst moje myšlenky – s tím jsem ovšem nepočítala! Příšerně jsem se té rychlé reakce lekla. Hladina adrenalinu v mém těle okamžitě povážlivě stoupla. Moje pravá noha ztratila kontakt se třmenem a v tu chvíli bylo jasné, že mi hrozí pád. *Sakra!* blesklo mi hlavou. Teď jen nespadnout, jinak je se vším amen!

Publikem to vylekaně zahučelo. Přitlačila jsem holeně k sedlu, vzepřela se odstředivé síle a snažila se v první řadě nemyslet na ztracený třmen. Won Da Pie zřejmě vůbec nezpozoroval, do jakých potíží jsem se dostala: s napřímenými ušima se zarputile řítit k dalšímu oxeru, a než jsem se nadála, už jsme byli na druhé straně. Wondy skočil bez sebemenšího kontaktu kopyt s břevnem!

„Jo! Juchů!“ slyšela jsem čísi zvolání, ale závod ještě daleka nebyl u konce, protože mezi mnou a cílovou páskou na nás čekal ještě dvojskok. Volně visící třmen bouchal Wondyho do slabin, což ho vybídlo k ještě větší rychlosti,

a já jsem měla najednou plné ruce práce s tím, jak ho ukočirovat, protože se hnal naprosto zběsilou rychlostí a mocně se opíral do udidla.

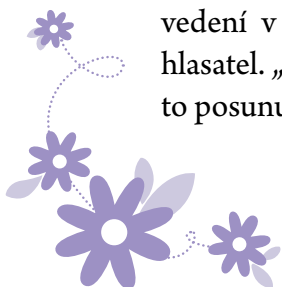
Najednou jsem si vzpomněla na Katyina slova: *Dvojskok stojí směrem k východu, kde se terén trochu svažuje, a většina koní tam přejde do příliš rychlého běhu!*

„Hou, Wondy, hou! Stůj!“ křičela jsem, ale kůň nerea- goval. Ani ke mně nenatočil uši, prostě mě nechťel poslouchat. Bolely mě ruce a celkově mi docházely síly. Kdybych ted' Wondyho přiměla k úplnému zastavení, nejspíš bych ho vyvedla z rytmu a on by pak před kombinací odskočil z příliš velké dálky. Ještě čtyři cvalové skoky, ještě tři – ve zlomku vteřiny jsem se rozhodla, že neudělám vůbec nic a spolehnu se pouze na skokanské umění a zkušenosti svého koně.

„Dej pozor!“ špitla jsem k Won Da Piemu, když se chystal ke skoku, a on jej zvládl! Bez obtíží zdolal první překážku a dalším mohutným skokem přeletěl přes poslední oxer!

Jásot mých kamarádů zanikl v hlasité znělce, která hrála vždy, když došlo ke změně na vedoucí pozici. Zpomalila jsem do kroku, povolila otěže, vylovila třmen a celá šťastná jsem oběma rukama pochvalně hladila svého koně po šíji. Svůj úkol jsme splnili! Won Da Pie odfrkoval, jako kdyby chtěl dát najevo, že je na sebe pyšný.

„Svou bezchybnou jízdou a zároveň doposud nejrychlejší časem 51, 8 sekund se startovní číslo 411 ujímá vedení v průběžném hodnocení!“ oznamoval turnajový hlasatel. „Družstvo jezdeckého spolku Bad Sodenu se tímto posunuje na třetí místo.“

Přiklusala jsem s úsměvem od ucha k uchu k východu, kde mě už očekávaly moje týmové kolegyně se Šimonem a panem Weyerem.

„Super, super, super!“ jákala Katy a plácla si se mnou, když jsem zastavila vedle ní. „Zajeli jste neskutečný čas!“

„Mega dobrý, fakt!“ Dorka šoupla Won Da Piemu do huby kousek cukru, Šimon ho hladil po zádi.

„Dobrá jízda, Šarloto! Ale neříkal jsem snad něco o tom, že nemáš riskovat?“ podíval se na mě pan Weyer přísným pohledem.

„No, totiž... Myslela jsem, že to zkusím,“ odpověděla jsem, i když v tu chvíli ve mně byla malá dušička. „Skok přes vodu se nám podařil parádně a pak jsem tak nějak...“ „Všechno našťestí klaplo,“ mrkl na mě pan Weyer a uznale se usmál. „I když jsem si jednu chvíli myslel, že poletíš ze sedla vysokým obloukem.“

„Taky jsem málem letěla! Ztratila jsem třmen a pak už se Wondy skoro nedal ovládat!“

„No tak, děvčata, uvolnit vjezd!“ zahřimal silný muž, který obsluhoval závoru, proto jsem pokračovala dál směrem na opravoviště. Cestou jsem povolila podbřišník a rozepnula si žaket.

„Gratuluji!“ povolávalo za mnou několik dalších jezdců.

„Teď pojedou už jenom poslední závodníci z Alzey, Miltenbergu a Biblis,“ řekla Katy. „Ale tvůj bombastický čas už nepřekoná nikdo!“

Tím jsem si tak jistá nebyla. Všichni tři jezdci, kteří měli přijít na řadu po mně, byli mnohem starší a zkušenější než já, a běžně soutěžili v kategoriích M a S. Katy, Dorka a pan

Weyer se teď odebrali sledovat jízdy těchto našich posledních a největších konkurentů.

„Nech Wondyho u mě,“ řekl mi Šimon, který jediný zůstal se mnou. „Trochu ho povodím v kole a ty můžeš dokoukat zbytek závodu.“

„Ó děkuji! Ty jsi takový poklad!“ Svezla jsem se ze sedla. Nohy jsem měla jak z gumy a ruce se mi vzrušením třáslly. Předala jsem Šimonovi Won Da Pieho otěže, vlepila mu na tvář pusku a rychle uháněla za svými kamarádkami. Zrovna ve chvíli, kdy jsem dorazila k ohradě turnajového kolbiště, se kůň jezdce z Alzey zastavil před oxerem s papoušky a odmítal skočit.

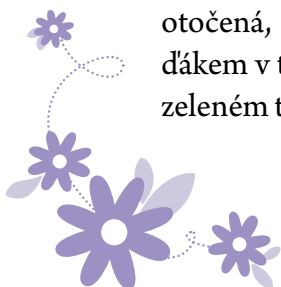
„Skvělý!“ zamumlala Dorka a šťouchla do mě loktem. „Takže tihle nás už neohrozí!“

„Třetí místo máme v kapse!“ jásala Katy. „Jsou před námi už jenom týmy z Miltenbergu a Biblis!“

Napjatě jsme očekávali start předposledního jezdce. Já jsem se z té nervozity ještě pořád klepala. I když to ode mě nebylo pěkné, tajně jsem si přála, aby oba jezdci udělali nějakou chybu nebo měli alespoň horší čas než já. Ovšem při pohledu na miltenberského jezdce Daniela Königa jsem neměla pocit, že by nám chtěl prokázat takovou laskavost.

„Sakra, ten je rychlý!“ vypadlo z Katy, když se Daniel řítí po trase parkuru závodním tempem.

„Já se na to nemůžu dívat!“ otočila jsem se zády, protože to napětí už pro mě bylo nesnesitelné, a jak jsem tak byla otočená, všimla jsem si Dity, jak se baví s nějakým blondákem v turnajové výstroji a s jakousi blondýnou ve světlém tílku a bílých šortkách. Na chvíli mě to zaskočilo –

vypadalo to, jako kdyby se Dita vůbec nezajímala o poslední a zároveň rozhodující jízdy tohoto klání.

„Ó ne! Udělal stejnou zkratku jako ty a vyšlo mu to,“ komentovala závod Dorka. „Teď už má před sebou jen dvojskok!“

„No tak, shod' něco!“ našeptávala Katy koni Daniela Königa. V tu chvíli se ozvala rána a k mé radosti to byl zvuk padajícího břevna. A nám tak spadly do klína stříbrné medaile! Daniel König opustil závodní dráhu parkuru s posmutnělým obličejem, ale přesto uznale poplácal svého koně po krku jako výraz díky za jeho jinak skvělou jízdu.

„Na startu je poslední závodník této soutěže, startovní číslo 43, Bisbee s jezdcem Mariem Weissgerberem z jezdeckého spolku Biblis a okolí!“ slyšela jsem hlášení. „Nyní se rozhodne, zda tento jezdec svým výkonem potvrdí vítězství svého družstva v jihoněmeckém mistrovství týmů!“

Z druhé strany turnajového parkuru se ozval mohutný aplaus a povzbuzující pískot fanklubu jezdeckého spolku Biblis a okolí.

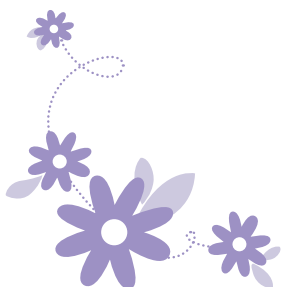
„Vstávat, děvčata!“ Katy se zavěsila do Dorky a do mě. „Musíme ho zhypnotizovat, aby shodil alespoň jednu překážku!“

Zapůsobila snad tíha zodpovědnosti, která nenechala jeho nervy v klidu, nebo to zavinila nesoustředěnost, že Marius Weissgerber i přes své zkušenosti zapomněl trasu parkuru? Po čtvrtém skoku se totiž začal zmateně rozhlížet a ani výkřiky a gesta jeho fanoušků a kolegů, která jej nakonec navedla správným směrem, nemohla zabránit tomu, aby na konci neobdržel trestný bod za překročení

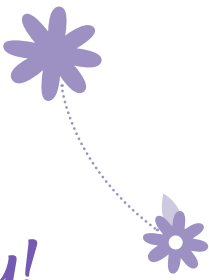

časového limitu. Tímto jsme se staly jihoněmeckými mistryněmi týmů a já vítězkou L-skoků. Naše radost nebrala konce – nadšeně jsme se objímaly a bláznivě skotačily jako malé holky. Marius Weissgerber zastavil se svým koněm vedle nás, férově uznal svou porážku a pogrataloval nám k vítězství.

„Pro jednoho smutek, pro druhého radost,“ pronesl a usmál se, i když trochu křečovitě. „Ze srdce gratuluji k vítězství!“

Ovace pro šampionky!

O několik minut později nás obklopili všichni možní gratulanti. Moji rodiče i malý bratr Florian mi třásli rukou a dmuli se pýchou. Katyina matka, která se ve společnosti obvykle naprosto dokonale kontrolovala, teď objala nejprve svou dceru, pak mě, Dorku a Ditu, která se tu najednou taky zjevila. Pan Schäfer, první předseda spolku, byl v obličejí celý rudý a tak silně třásl našimi pravicemi, jako kdyby nám je chtěl utrhnout, a drmolil cosi jako: „To je poprvé, co se tým z našeho spolku tohoto mistrovství vůbec zúčastnil! A hned si odvážíme prvenství! Neuvěřitelné! Fantastické! Skvělý výkon, děvčata! Vynikající práce, pane Weyere!“

Druhý předseda, pan Stark, který na tomto turnaji zastával funkci rozhodčího, sešel po schůdkách z věže rozhodčích. Také on zářil a gratuloval jak nám, tak i našemu trenérovi.

„To se musí oslavit!“ zvolal radostně. „Paní Richterová! Jak to vypadá? Jsme vybavení na spontánní grilovací party dnes večer?“

„Ale samozřejmě!“ Matka generálka, která se před několika měsíci ujala vedení klubovny po tom, co její dlouholetý provozovatel pan Boshof beze slova zmizel, s úsměvem přikývla. „V lednici jsou klobásky a steaky. A samozřejmě šampaňské!“

Ohlédla jsem se za Šimonem, který ještě pořád pocho-
doval s Won Da Piem po opravovišti. Zrovna když jsem
za ním chtěla jít, zastoupil mi cestu Alex.

„Musím ti vyjádřit respekt, Steinbergová!“ přehlušil
jeho hlas všechny ostatní. „Nikdy bych nevěřil, že dokážeš
tolik riskovat a zachovat přitom chladnou hlavu! Dřív jsi
měla před každou skokovou hodinou plné kalhoty!“

„No díky,“ koktala jsem. Bylo mi trochu trapně. „To je
od tebe fakt milé, žeš mi to připomenul.“

„Není za co!“ Alex se ironicky zakřenil a poplácal mě
po rameni. „Už tenkrát jsem věděl, že ten tvůj osel je skvělý
skokan!“

S těmi slovy se vytratil, pravděpodobně k baru vyžah-
nout se svými kumpány ještě pár piv.

„Takový trouba!“ rozčiloval se Florian, který zaslechl, co
právě prohlásil Alex. „Proč to vůbec říká? A Wondy není
žádný osel!“

„No jo, zas tak moc se nemýlil,“ uznala jsem.

Ještě před dobrými čtrnácti měsíci jsem před každou
skokovou hodinou umírala strachy a dva dny předem
už nemohla kloudně nic sníst. Když jsem měla tréno-
vat na školním koni, z něhož jsem měla strach, bylo mi
na zvracení, a v tu chvíli bych nejraději vzala do zaječích.
Často jsem pak ze vzteku, že jsem takový poseroutka, tajně

brečela a toužebně si přála být stejně nebojácná a odvážná jako Dorka, která se na skokové hodiny pokaždé těšila. Kdybych minulé léto na Noirmoutieru nepotkala Nicolase Juneaua, pravděpodobně bych tou ustrašenou školní jezdkyňi zůstala a nejspíš bych s ježděním jednoho dne nadobro skončila. Ale díky Nicolasovu přísnému tréninku jsem se naučila svůj strach překonat. Pochopila jsem, že musím vynaložit mnohem víc úsilí a občas jít až za hranice svých možností, chtěla-li jsem se stát opravdu dobrou jezdkyňí. A pak přišel do mého života Won Da Pie: temperamentní mladý kůň, kterého jsem se dřív šíleně bála. Společné začátky rozhodně nebyly jednoduché, ale postupně jsem se od něj naučila neskutečně mnoho a získala k němu bezbřehou důvěru. Dnešní jízda završená vítězstvím – to byla odměna za práci, kterou jsem s ním měla, odškodnění za všechny ty modřiny a boule z tréninku.

„Co to máš s rukama?“ vytrhl mě z myšlenek hlásek mého mladšího bratra. „Vždyť ti teče krev!“

Podívala jsem se na svoje dlaně. Z otěží se mi udělaly puchýře, jeden z nich jsem si rozedřela a ten mi teď krvácel. V zápalu boje jsem to vůbec nepostřehla.

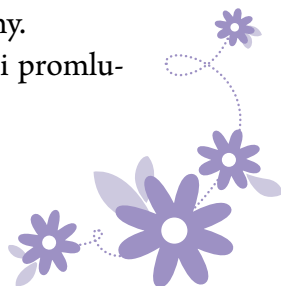
„Ále, to nic není,“ odvětila jsem a zatnula ruce v pěst.

„To máš z ježdění?“ pípl bratr.

„No jo,“ zaculila jsem se. „Wondy někdy slušně tahá za otěže. Měla jsem si raději vzít rukavice. Ale našim, prosím tě, nic neříkej, jo?“

Flori se na chvíli zarazil, pak jen pokrčil rameny.

„Když chceš, tak dobře, no. Ale s Wondym si promluví. Není to od něj vůbec hezké!“

Někdy mi šel můj bratříček pěkně na nervy a jindy bych ho zase nejraději objala a samou láskou umačkala.

„Hele, není tamhleto Inka?“ zaslechla jsem Dorku za svými zády a otočila se.

„Kde?“ zeptala jsem se.

„No tam! Ta v tom zeleném tílku!“ kývla hlavou směrem k opracovišti. Na cestě k parkovišti přivěsů se shromáždil tým jezdeckého spolku z Liederbachu. Na mistrovství sice skončili hluboko v poli poražených, ale zdálo se, že je to nijak netrápilo. Všichni se vesele bavili a popíjeli šampaňské. Ta blondýna v zeleném tílku stála vedle mladíka se špinavými blond vlasy, který měl na sobě bílé rajtky, a zrovna se smála něčemu, co ten kluk vyprávěl.

„S těmi se před chvílí bavila Dita,“ pronesla jsem. V tomtéž okamžiku se za námi ta dívka ohlédla a já jsem sebou leknutím trhla. Opravdu! Byla to Inka! Dorka a já jsme s ní dřív hodně kamarádily; léta letoucí jsme byly nerozlučná trojka. Ale minulé prázdniny, když jsem odjela s rodiči do Francie, přemluvila Inka Dorku, aby společně za mými zády koupily koně, ačkoli to byl dlouholetý plán právě mě a Dorky. Nepochopila jsem, že Inka odjakživa žárlila na to, jak jsme si s Dorkou blízké. Od té doby, co koupily Corsaria, se naše trojčlenné přátelství rozpadlo, a málem by to skončilo stejně i se mnou a Dorkou, kterou trápilo špatné svědomí. Po tom, co Inka provedla ještě několik dalších nepěkných věcí, jí předsednictvo zakázalo vstup do stáje. Bohužel jsem se s ní dál potkávala ve škole, ale tam jsme se prostě ignorovaly.

„Pane jo!“ žasla jsem. „Málem bych ji nepoznala!“

Inka se vždycky snažila, aby vypadala drobnější a stíhlejší než Dorka a já. Od té doby, co jsem ji před velkými prázdninami viděla na školním dvoře naposledy, ještě víc zhubla. Teď byla opálená, na očích měla velké sluneční brýle a na nohách boty na vysoké podešvi. Její dříve po ramena dlouhé vlasy neurčité barvy se nyní zlatavě leskly, byly pečlivě vyžehlené, zastřižené a sahaly až do půli zad.

„Mně před chvílí málem skočila do náruče, jako kdybychom byli nejlepší kámoši,“ řekl Oliver a zašklebil se. „Miss Boubelka už ovšem není vůbec tak boubelatá.“

„Ale o moc hezčí taky ne,“ konstatoval Karsten jízlivě. „Zezadu to ještě ujde, ale zepředu ... úúúf!“

Oliver s Ralfem se škodolibě zachechtali, ale já jsem musela uznat, že to Ince opravdu seklo. Když jsem se podívala na sebe, viděla jsem jen upocenou holku se spláclými vlasy, špínou za nehty a krvavými dlaněmi! Zničehonic jsem si vzpomněla, jak se Inka minulý rok opovržlivě vyjadřovala o Won Da Piem: *S tou tvou francouzskou vyzáblou herkou nikdy nic nevyhraješ*, vmetla mi zlostně do tváře. Ten den jsem pochopila, jak moc byla závistivá, a tohle poznání mnou hluboce otřásl. Milovala Šimona, dokonce mu upletla šál a dlouhou dobu ho doslova pronásledovala. Za to, že teď spolu chodíme, mě nejspíš nenáviděla ještě víc. I přes vedro, které tu panovalo, jsem se otřásla zimou.

„Cože se tak najednou angažuje u lidí ze spolku z Liederbachu?“ divila jsem se. „Nemá snad napůl drezurního koně v Georgshofu?“

„O kom se bavíte?“ zajímala se Katy.

„Tam naproti stojí s lidmi z Liederbachu Inka Schneiderová,“ odpověděla jsem. „Ta blondýna v zeleném tílku.“

„Není to ta ničitelka sedel? Co ta tady pohledává?“

„To nemám tušení,“ vzdychla jsem. „Možná že mafie z Georgshofu přestala trénovat drezuru.“

„Ták, vstávat a chystat koně!“ zvolal pan Stark a tlesknul do dlaní. „Co nevidět začne slavnostní dekorování!“

Katy, Dorka a Dita kvapně odběhly k parkovišti přívěsů, já jsem se prodrala davem lidí a spěchala k opracovišti. Když mě Šimon viděl přicházet, s úsměvem rozpažil. Byl tak úžasně milý, nejmilejší kluk, jakého jsem znala. A navíc jsem zbožňovala jeho husté tmavé vlasy, oříškové oči a neodolatelný úsměv. Padla jsem mu kolem krku a v tu ránu zapoměla na Inku, která stála jen pár metrů ode mě, a pravděpodobně mi přála jen to nejhorší na světě.

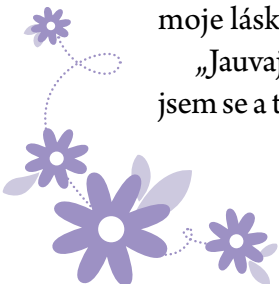
„Gratuluju, Šarlotko moje,“ pošeptal mi Šimon a dal mi pusku. „Jela jsi fakt skvěle! Zvítězily jste jen díky Wondymu a tobě!“

„Kdyby mi tohle někdo řekl před rokem, nikdy bych mu nevěřila!“ odpověděla jsem, vymanila se ze Šimonova objetí a začala mazlit svého koníčka.

„Díky, Wondy!“ řekla jsem. „Ty jsi ten nejlepší kůň na celém světě! I když mi občas skoro utrhneš ruce!“

Můj hnědý valach odfrkl a dost nešetrně do mě dloubal svým čumákem. Na podobné citové výlevy si on nikdy nepotrpěl. Kousek cukru nebo mrkvičky mu byl milejší než moje láskyplné projevy.

„Jauvajs! Určitě tam budu mít zase modřinu!“ zamračila jsem se a třela si rameno. „S tebou se fakt nedá vůbec mazlit!“

Won Da Pie napřímil uši a nasadil pohled nevinátka.

„Na mazlení máš přece mě,“ poznamenal Šimon se šibalským úsměvem.

„Díky bohu!“ zasmála jsem se.

„Ahoj, Lotko,“ pozdravil mě kdosi a já jsem se bezděčně otrásla, když jsem poznala Inčin hlas. Jen ze zdvořilosti jsem se otočila a navázala s ní oční kontakt. Inka si sundala své obří sluneční brýle a usmívala se, jako kdyby se mezi námi nikdy nic nestalo.

„Čau,“ odpověděla jsem rezervovaně.

„Gratuluji k vítězství! Tenkrát jsem tvému koni křivdila. Skáče fakt suprově!“

„Díky.“

„Ahoj, Šimone!“ řekla mému klukovi.

„Ahoj,“ odpověděl zdvořile.

„Ty už mě nepoznáváš, nebo co?“ zasmála se Inka pronikavě.

„Měl bych?“

Na zlomek vteřiny se Inčin obličej zkřivil zlostí. Jednu dobu po Šimonovi dost letěla a jeho zřejmý nezájem ji teď nejspíš ranil.

„To je Inka,“ přispěchala jsem na pomoc dřív, než to začalo být trapné.

„Aha, no jasně.“ Šimon se nuceně usmál. „Dost ses změnila.“

„Zhubla jsem dvanáct kilo,“ oznámila Inka s náležitou pýchou.

„Super.“ Šimon utáhl Wondyho podbřišníky a stáhl třmeny.

„Jezdím teď na Lindenhofu v Liederbachu,“ mluvila Inka prostě dál, když jsem na pokles její váhy nijak nereagovala. „Do Bad Homburgu je to pořádná dálka a věčně bych tam dojíždět nemohla. Lindenhof sice není tak moderní, ale máme tam skvělou partu, pořád spolu něco podnikáme.“

„Aha.“

„Je to tam tak trochu jako dřív u nás, než jsem se začala chovat tak nemožně. No jo, to byly těžké časy. Něco takového bych už nikdy neudělala. Fakt jsem se z toho poučila.“ Omotala si pramen svých zářivých blond vlasů kolem prstu.

„Jsme skvělá banda! To mi na Georgshofu fakt chybělo. Tam bylo všechno takové sterilní. A Lindenhof patří rodičům mého kluka. Ten jel taky elko. Marco Burmeister, toho určitě znáš.“

Během svého vyprávění se ke mně neustále přibližovala, až stála v tak těsné blízkosti, že mi to bylo až nepříjemné. Vyhýbala jsem se rovněž jakémukoli přímému kontaktu s jejíma světle modrýma očima.

„Hm, asi jo,“ zněla má odpověď.

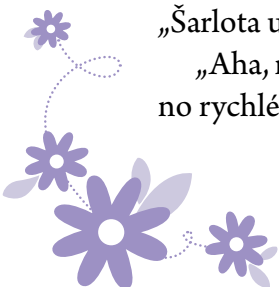
„Víš, co je fakt vtipné? Z Lindenhofu dohlédneme skoro až na novou stáj! Mezi nimi je vlastně jen B8!“

„Už musíš na koně,“ vybídl mě Šimon.

„Stal se z něj fakt šikovný chlapík,“ řekla Inka a pohladila Wondyho na krku. „To by mě tehdy fakticky nenapadlo.“

„Ustoupila bys prosím o kousek?“ požádal ji Šimon. „Šarlota už musí na dekorování.“

„Aha, no jasně! Promiň! Můžu si s váma udělat ještě jedno rychlé selfičko?“

Vytáhla svůj telefon, a než jsem stačila cokoli namítnout, vmáčkla se mezi mě, Wondyho a Šimona a zmáčkla spoušť fotoaparátu. Co to mělo znamenat?

„Super! Díky!“ smála se Inka. „Už se těším, až zas někdy pokecáme, fakt, Lotko. Možná bychom mohly...“

„Teď už musíš fakt nasedat!“ přerušil Šimon Inku a odstrčil ji na stranu. Zapnula jsem si přilbu a vyhoupla se do sedla. Kvůli úmornému vedru rozhodčí povolil odložení sak. Jezdci z Liederbachu mezitím vyzunkli svou láhev šampaňského a nastoupili na kolbiště – bez Inky! Takže taková je to „skvělá banda“! A jestli je Marco Burmeister skutečně jejím přítelem, o tom jsem vážně pochybovala. Ani jednou se po ní neohlédl, prostě si s ostatními klidně odkráčel bez ní. Inka byla notorická lhářka!

„Ta je tak dotěrná!“ prohlásil Šimon, když vedle mě mířil ke vchodu. „Člověk se jí nemůže zbavit. Jako tehdy, když za mnou chodila do zelinářství a pořád do mě něco hustila.“

„A taky ti upletla šálu,“ připomněla jsem mu.

„No jo, to je fakt.“ Šimon se ušklíbl. „Dal jsem ji ve škole do tomboly.“

Rozhlédla jsem se po svých týmových kolegyních a přitom mi padl pohled na Inku, která zrovna zírala do svého telefonu. Po zádech mi přeběhl mráz. Nebylo mi příjemné, že má teď fotku s námi dvěma.

Jen stěží lze slovy popsat ten pocit, když jsem za Katy projela pod věží rozhodčích a nastoupila na kolbiště. Poprvé v životě jsem se zúčastnila mistrovství a hned ho i vyhrála! Seřadily jsme se vedle ostatních soutěžících čelem k divákům. Pomocníci organizátorů postavili na závodní ploše tři stupínky pro vítěze, na pravé i levé straně je ozdobili květinami. Dva rozhodčí již čekali s několika dalšími lidmi ze spolku organizátorů, jedna dívka držela malého černobílé strakatého poníka, který po celý víkend fungoval při vyhlásování vítězů jako nosič kokard. Měl na sobě čabraku a na ní byly připnuté stuhy.

„Jednou tu na letnici předvedu svou jízdu před plnými tribunami,“ prorokovala Katy a zasněně se rozhlížela kolem. „Cítím to v kostech.“

„Jestli už je to jasné, dej mi vědět a já pojedu s tebou jako ošetřovatelka,“ komentovala to Dorka posměšně.

„Na to vem jed, že je to jasné,“ odvětila Katy. „Člověk musí mít svoje cíle. A ty moje jsou zámecký park, Festhalle a Cáchy!“

Poslední oceňování vítězů tohoto turnajového víkendu začalo vyhlásováním umístění ve třídě L. Směla jsem postoupit dopředu, kde Won Da Piemu připnuli zlatou stuhu. Můj kuň sice neměl rád, když mu stuha vlála do očí, ale tentokrát to musel vydržet. Následně se přistoupilo k vyhodnocení mistrovství. Šimon, Vivien, Draco a Ralf přišli na kolbiště, aby nám podrželi koně, zatímco nás dekorovali. Začalo se třetím a druhým místem, a nakonec jsme dostaly i my, vítězky, své šerpy a medaile. Katy, Dorka, Dita a já jsme se vměstnaly na nejvyšší stupínek pódia pro

vítězné týmy, společně pozvedly až dojemně velký putovní pohár, který jsme si směly ponechat v naší stáji pouze na jeden rok, a smály se přitom do všech fotoaparátů.

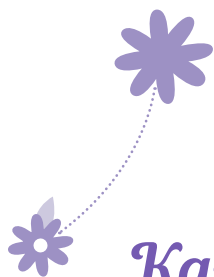
„Páni, ten je těžký!“ vzdychla jsem. Pan Weyer s Alexem nám s pohárem nakonec pomohli, ale i oni měli co dělat, aby ho unesli. Znovu jsme se vyhouply na naše koně, na jejichž uzdách vlály překrásné zlaté stuhy. Následné čestné kolečko okolo velkého kolbiště, v jehož čele jsem směla jet já s Won Da Piem, pak vyústilo ve spontánní akci, na kterou budu nejspíš do konce svého života vzpomínat s příjemným mrazením: na píseň *Stand up for the Champions*, která zněla celým parkem, a za hlasitého potlesku diváků, jsme všechny čtyři vedle sebe obkroužily kolbiště nejprve v předepsaném pracovním tempu. Všechny ostatní týmy nás následovaly.

„Nyní ještě jedno kolečko pro vítězky!“ volal hlasatel. Nato všechna družstva opustila závodistiště.

„Já už taky jdu!“ křikla Dita a vedla svou Vicky spěšně k východu. Než jsme ji mohly zadržet, ozvala se z reproduktorů píseň *Cotton Eye Joe*, už poměrně stará skladba, k níž se nejlépe hodil svižný cval. S Katy a Dorkou jsme na sebe mrkly.

„Pojďte, rozjedem to!“ vyzvala jsem kamarádky, Won Da Pie udělal mohutný skok a pak to začalo. Přitiskly jsme se ke krkům svých koní a rozjely se opravdu svižným tempem. Zapomněla jsem na Inku a puchýře na svých dlaních a jen si celou svou bytostí užívala přítomný okamžik. Se zatajeným dechem a úsměvem od ucha k uchu jsme po dvou kolech prodlouženého cvalu konečně zpomalily a šťastně se na sebe smály. Staly jsme se šampiónkami!

Každý kuň má svou cenu

Transportéry pro koně a nákladní automobily stály na parkovišti vedle stanů jednotlivých stájí, které turnaji propůjčovaly atmosféru mezinárodního turnaje. Chyběli tu sice jezdci z Francie, Švédska nebo USA jako o letnicích, zato se sem sjeli závodníci z celého jižního Německa: z Bavorska, Hessenska, Porýní-Falce, Badenska-Württemberska a Sársko. Mnoho z nich se tu ubytovalo už v pátek večer. V tuhle chvíli si všichni balili své saky paky a parkoviště se začalo postupně vyprazdňovat. Rychle jsme si zuly své jezdecké boty, vklouzly do tenisek a hodily přilby, saka a boty do obytné části transportéru. Dita postávala s Vicky vedle vozu, ťukala cosi do svého telefonu a čekala, až svou hnědou klisnu bude moct naložit.

Naši rodiče přihlíželi, jak odsedláváme naše koně. Byli na nás opravdu pyšní. Šimon a věčně nerudný Draco od nás přebírali sedlové pomůcky a urovnávali je v boční kabině vozu, paní Richterová cosi probírala s Jürgenem Bergmannem, trenérem hessenských juniorů. Katy vyvedla Asseta

